

Echtgenoot

"Ik weet niet wat dat is met ons," zei papa wild en vrolijk, "Maar wij hebben gewoon iets fantastisch met elkaar." Op dat moment reden we door een regenachtige straat in Utrecht, 's avonds, en het was de laatste avond van papa en mama's vakantie in Nederland. Ik zat stil met Laura achterin de auto en genoot van het gezin-zijn met Marc, Nelleke, Anneke.

Zo was papa in zijn element: in een snelle auto door Utrecht rijdend, zijn gezin achterin. Het was heerlijk dat ze allemaal in Nederland waren en ik kon bewijzen dat ik echt nog ouders en zusjes en een broer had. En wat voor! Iedereen in het dorp keek ons na als ik met mijn familie door de hoofdstraat liep, ik trots voorop.

"Ik moet eigenlijk naar huis," zei ik bezorgd achterin de auto.

"Maar het is onze laatste avond!" zeiden ze.

"Ja maar Robert," wierp ik tegen, aarzelend.

"Die begrijpt het heus wel," zei papa.

"Nou oké dan maar, dan bel ik straks even op dat we later komen," zei ik, niet helemaal zeker.

Ik wilde wel en niet mee.

Ter afsluiting van de vakantie een bezoekje brengen bij een stel goede vrienden van papa en mama. Ik wilde wel mee, want tante Annie was een gezellige en gastvrije vrouw die lekker koken kon, en ik had haar al negen jaar niet meer gezien.

Ik wilde niet mee, want tante Annie was de moeder van Gert-Jan. Ik had Gert-Jan na mijn bruiloft niet meer gezien. En hij hoefde wat mij betreft niet te weten dat ik een huissloof was geworden.

Nelleke en ik drongen voor het achteruitkijkspiegeltje in de auto om onze ogen met een kohlpotloodje aan te zetten, en ik zei: "'t Leven is toch maar mal hè, dat jij na jaren in Hongkong, uitgerekend met Erik verkering krijgt."

"Ja. Krijgen ze toch nog één van ons in de familie," zei Nelleke met een lipstick voor haar gespannen lippen.

"Is dat je dochter Beeb?" vroeg tante Annie verrukt en: "Goh Anneke, wat ben jij een mooi meisje geworden! Nog mooier dan Beeb." Ik staarde verlegen naar de grond en hoopte maar dat Gert-Jan niet thuis zou komen.

De stoelen uit de eetkamer werden in de huiskamer geplaatst en de kachel hoog gezet, Nelleke zat naast Erik op de bank en Laura hing verlegen tegen me aan. We kregen boerenkool met een gehaktbal en griesmeelpudding na. Mama en tante Annie lachten om verhalen van vroeger en papa en oom Arie spraken gedempt over ernstiger zaken, en ik keek om me heen, de vertrouwde kamer rond, waar ik twaalf jaar geleden ontdekt had dat de ouders van Gert-Jan die nieuwe vrienden van mijn ouders waren.

Ik had Gert-Jan na die twee weken kamperen niet meer gezien. Hij had me wel veel geschreven, keurige, foutloos en in prettig handschrift geschreven briefjes, naar welke uithoek ik ook zat: hij was altijd op de hoogte van mijn nieuwe adressen.

En die tweede kerstdag, twaalf jaar geleden, begreep ik eindelijk hoe het zat: Papa gaf steeds mijn nieuwe adres door, want 'de leuke nieuwe vrienden' van mijn ouders bleken Gert-Jans ouders.

Gert-Jan en ik hadden elkaar toen verbaasd aangekeken.

"De punker van het kamp!" had ik gezegd en we schaakten, bekeken zijn foto's en tekeningen en ik zat op zijn kamer waar hij mij kennis liet maken met alternatieve popmuziek, want hij had een stereo en leuke platen die je nooit op de radio hoorde.

ROODFLUWHEEL

Allergracie

Tante Annie vond een balletje voor Laura, maar ze was te verlegen om te spelen. Ik hield mijn arm gespannen om Laura heengeslagen en voelde me schuldig. - Dit hadden mijn schoonouders moeten zijn, dacht ik, en ik wist van mama dat ze het mij kwalijk namen dat ik Gert-Jan zoveel verdriet gedaan had. Daarom zat ik niet op mijn gemak en keek voortdurend op de klok, want Gert-Jan kon elk moment thuiskomen en Robert wachtte thuis op me.

Gert-Jan lachte toen hij de kamer binnenkwam.

"Hé! De hele familie!" riep hij uitbundig, en hij kuste mijn ouders, Nelleke ("Ha die zus!") en Anneke, gaf Marc een vriendschappelijke klap op zijn rug en keek mij heel even vanuit zijn ooghoeken aan.

Natuurlijk moest hij mij ook groeten, en ik stond lawaaiig op, schikte mijn rokken en gaf hem een onduidelijke hand. "Leuk," zei ik ergens naar het plafond en ging gauw weer zitten, trok Laura op schoot en keek weer voor me. Gert-Jan plofte op de grond bij mama's knieën en sprak hard en gemaakt laag. Maar ik kende hem nog goed genoeg om te weten dat hij zich net zo slecht op zijn gemak voelde als ik. Hij kon het alleen beter verbergen.

"Mag ik even bellen?" vroeg ik, en kroop naar de telefoon die vlakbij mama stond. Iedereen werd stil.

"Hoi Robert, met mij," zei ik, "Hé, ik kom toch wat later thuis, want ik wil nog even bij mijn ouders blijven, het is immers de laatste avond dat ze er zijn en het is zo gezellig, oké?"

Robert zei iets, schreeuwde toen iets en smiet de hoorn op de haak.

Ik keek verbaasd naar mama op met de hoorn in mijn hand. "H-h-hij heeft hem erop gegooid," stamelde ik en moest tot mijn schaamte huilen.

Even hing er een verbijsterde stilte. Toen barstte een verontwaardigd gekwebbel los, en papa vertelde dat ik helemaal niet gelukkig was, dat Robert een hufter was en ik stond huiverig op, mijn handen tegen mijn wangen en zei: "Ik moet naar huis."

"Welnee! Wij gaan straks wel even mee naar binnen en leggen het even uit," zei mama.

"I-ik moet echt naar huis," hield ik vol, want ik kende Robert beter. Hij mocht nu zeker niet weten dat ik bij de ouders van Gert-Jan was geweest, want dan zou het huis te klein zijn.

En hier, temidden van mijn familie en mijn verleden was het opeens zoveel meer absurd zoals Robert me behandelde. Ik had nooit zo goed begrepen waarom het niet deugde, want als je ergens middenin zit zie je het niet goed. Maar daar zag ik het voor het eerst vanaf een afstand, en ik schrok.

Papa kon altijd zo kinderlijk blij zijn als hij alle kinderen om zich heen had. Als een groot, opgewonden kind temidden van zijn vrouw en kinderen, zo blij dat je bang was hem teleur te stellen en je je best deed het gezellig te maken.

